

Capitolul 4

„BRUXELLES UE” ASTĂZI:

**Ceea ce Cartelul
Petrolului și
Medicamentelor și
acționarii săi politici
nu vor să știți**

Tratatele UE: Cartelul Petrolului și Medicamentelor încearcă să-și consolideze puterea politică asupra Europei

În arena politică, anii 1990 și primul deceniu al secolului 21 au putut vedea Cartelul Petrolului și Medicamentelor făcând pași din ce în ce mai ambițioși în direcția consolidării puterii sale politice asupra Europei – scopul final fiind acela de a crea un Birou Politic central pentru a se apăra împotriva amenințării pe care o reprezintă sănătatea naturală și pentru a asigura monopolul global al Cartelului în ceea ce privește medicamentele sun patent. Elementele de principiu ale acestor mișcări au inclus semnarea Tratatului de la Maastricht în 1992; a Tratatului de la Amsterdam în 1997; a Tratatului de la Nisa în 2001; și a Tratatului de la Lisabona, care a devenit lege în decembrie 2009.

Pentru fiecare din aceste tratate, trebuie observat că marii majorități din populația Europei nu i s-a acordat nici o oportunitate de a respinge deciziile guvernelor lor de a semna pentru abolirea drepturilor și libertăților lor, prin aceste tratate. Dacă Bruxelles UE ar fi fost o democrație reală, desigur, toți cetățenii UE ar fi avut în primul rând dreptul de a-și exprima voința prin referendum public și, după toate probabilitățile, aceste tratate nu ar fi fost semnate niciodată.

Tratatul de la Maastricht:

- A restructurat UE și a deschis drumul spre integrare politică, dând astfel Cartelului un mare grad de control politic asupra țărilor UE.
- A înființat uniunea economică și monetară, dând astfel Cartelului un înalt grad de control economic asupra țărilor UE.

- A stabilit o politică externă și de securitate comună, dând astfel Cartelului un mare grad de control asupra activităților țărilor UE pe scena internațională.
- A stabilit politici de "protecție a consumatorului, permițând astfel Cartelului să utilizeze acest lucru ca acoperire pentru a-și pune în aplicare interesele. Așa numită Directivă UE a Suplimentelor Alimentare dată în 2002 a devenit un exemplu clasic al acestui lucru, prin care s-au pus restricții la nivel european pentru comercializarea suplimentelor cu vitamine și minerale susținând că acestea ar fi necesare "pentru a asigura un nivel mai înalt de protecție a consumatorilor". În realitate, desigur, restricțiile aveau ca scop apărarea vânzărilor de miliarde de euro de medicamente sintetice patentate ale companiilor farmaceutice, care, ca rezultat al descoperirii legăturii dintre Scorbut/boli de inimă, erau amenințate cu utilizarea terapiilor nepatentabile cum ar fi vitaminele.

Semnarea Tratatului de la Maastricht,
7 Februarie, 1992.

Tratatul de la Amsterdam:

- A ridicat probleme legate de libera mișcare a persoanelor în interiorul UE. Aceasta a făcut necesară crearea sistemelor de informare la scară europeană, dând astfel Cartelului mai mari abilități de a interfera cu viața privată a cetățenilor UE.
- A aprobat un program pentru dezvoltarea activităților Euro-pol (Biroul Poliției Europene), permițând astfel Cartelului să-și extindă controlul asupra libertăților cetățenilor europeni dincolo de frontierele naționale.
- A dezvoltat mai mult politica de securitate comună pentru a permite formularea treptată a unei politici de apărare comune, oferind astfel mijloacele prin care Cartelul ar putea eventual reuși un control militar la scară globală.

Liderii europeni adunați pentru semnarea Tratatului de la Amsterdam, 2 Octombrie, 1997.

Influența Cartelului Petrolului și Medicamentelor asupra conținutului Tratatului de la Amsterdam, și sistemul de evaluare a riscurilor UE

În ianuarie 2010, academicienii de la universitățile din Bath și Edinburgh din Marea Britanie au publicat dovezi ale faptului că producătorii de petrol, produse chimice, produse alimentare și tutun s-au angajat împreună într-o strategie de lobby de succes la mijlocul anilor 1990 pentru a modela elaborarea politicilor Uniunii Europene în favoarea lor.

Conform studiului, publicat în Public Library of Science Medicine Journal și redat pe site-ul web euobserver.com, corporații majore care includ Shell, Bayer, Zeneca, SmithKline Beecham, Unilever, Tesco și British American Tobacco au construit o campanie de lobby pe mai mulți ani, cu scopul de a modela evaluarea impactului UE în vederea asigurării faptului că aceasta va sprijini interesele lor de afaceri în detrimentul sănătății publice.

Forma de evaluare a impactului forțată de aceste multinaționale a fost în cele din urmă asimilată de UE prin semnarea Tratatului de la Amsterdam.

De aceea, în mod semnificativ Directiva UE privind Suplimentele Alimentare, care a devenit lege în 2002, utilizează evaluarea riscului ca mijloc de a aduce asupra întregii Europe restricții privind comercializarea suplimentelor conținând vitamine și minerale, în scopul protejării vânzării de medicamente sintetice patentate ale industriei farmaceutice.

Tratatul de la Nisa:

- A adus un sistem de votare a majorității calificate pentru Consiliul European, reducând astfel și mai mult posibilitatea pentru statele individuale membre UE de a se opune intereselor Cartelului. Ca rezultat al acestei schimbări, cele trei mari țări principale ale Cartelului – Germania, Franța și Marea Britanie – împreună cu Italia, acum țin efectiv echilibrul puterii în cadrul Consiliului.

- A mărit și redistribuit numărul de locuri din Parlamentul European în favoarea celor trei țări principale ale Cartelului – Germania, Franța și Marea Britanie –plus Italia.

Semnarea Tratatului de la Nisa, 26 Februarie, 2001.

Tratatul de la Lisabona

Tratatul de la Lisabona, care a devenit lege a Uniunii Europene în decembrie 2009, a ridicat încercările Cartelului Petrolului și Medicamentelor de a-și consolida puterea politică asupra Europei, la un nou nivel. Destinat pentru a legitima construirea "Bruxelles UE", tratatul pune bazele unei viitoare Europe fundamental nedemocratică. Ca un pas clar și inconfundabil către implementarea unei dictaturi peste întreaga Europă, tratatul exclude:

- Separarea puterilor constituționale – eliminând astfel un element esențial al oricărei democrații.
- Posibilitatea ca populația Europei să-și aleagă președintele în mod democratic. Președintele este, în schimb, ales în secret de către elita politică europeană în numele intereselor corporatiste.
- Posibilitatea ca populația să-și aleagă "Comisia Europeană" formată din 27 de membri. În schimb, acest nivel executiv sau cabinet al guvernului european este "numit" de elita politică europeană în numele intereselor corporatiste.
- Posibilitatea ca populația să înlăture Comisia Europeană – chiar dacă aceasta consideră în majoritate covârșitoare că aceasta a comis abuzuri și le-a redus drepturile umane.
- Posibilitate ca populația să-și apere drepturile și libertățile de erodări ulterioare. Proiectat ca legislație "auto-amendatoare", Tratatul de la Lisabona permite "Bruxelles UE" să decidă dacă și când dorește mai multe puteri și să și le asume fără a oferi populației posibilitatea unui referendum.

Istoria nedemocratică a Tratatului de la Lisabona

"Convenția asupra Viitorului Europei", un organism guvernat de fostul președinte francez Valéry Giscard d'Estaing, a început inițial să lucreze la o așa-numită "Constituție Europeană" în februarie 2002. Textul provizoriu al Constituției a fost înaintat unui summit UE în iunie 2003 și a fost aprobat în iunie 2004.

Totuși, în mai 2005, poporul francez a votat "Nu" pentru Constituție, în cadrul unui referendum național. În următoarea lună, iunie 2005, poporul olandez a votat de asemenea "Nu". Ca urmare, Constituția a fost pusă "la rece" pentru o perioadă de "reflecție" și, cel puțin pentru o scurtă perioadă de timp, a părut posibil să nu mai reapară la suprafață. În ianuarie 2007, Germania,

prin Angela Merkel, a preluat Președinția UE și a declarat încheiată perioada de reflecție. După doar două luni, Declarația de la Berlin – care sublinia intenția tuturor statelor membre UE de a cădea de acord asupra unui nou tratat UE în timp pentru alegerile parlamentare din 2009 – a fost adoptată de toate țările membre UE. Textul noului tratat, cunoscut de atunci încolo ca Tratatul de la Lisabona, a fost apoi publicat la 4 iunie 2007.

Spre șocul francezilor și olandezilor, oricum – ca și a milioanei de oameni cu aspirații democratice din toată Europa – 96% din articolele sale rezulta că au fost copiate din Constituția UE respinsă. Cum șocul s-a transformat în furie, chiar Valéry Giscard d'Estaing, principalul autor al proiectului de text, a fost obligat să admită până la urmă că diferențele dintre tratat și constituție erau “puține și mai mult cosmetice decât reale”.

Cancelarul german Angela Merkel a fost instrumentul de reînviere a Constituției Europene și redenumire a acesteia drept Tratatul de la Lisabona.

În ciuda înșelăciunii pe față care a avut loc, Tratatul de la Lisabona a fost semnat de către liderii a 27 de țări europene membre UE, la Lisabona, în Portugalia, la 13 decembrie 2007. Singura țară care apoi a decis să supună tratatul unui referendum public democratic, a fost Irlanda; în toate celelalte 26 de state membre – inclusiv Franța și Olanda care anterior respinseseră “Constituția UE”, aproape identică, prin referendum public – tratatul a fost aprobat de parlamentele naționale ale țărilor fără a se acorda dreptul public la vot.

Primul ministru britanic Gordon Brown și președintele francez Nicolas Sarkozy.

Brown și Sarkozy l-au sunat pe José Sócrates, primul ministru portughez, insistând că votul public nu este necesar.

În Portugalia, un referendum asupra tratatului a fost exclus ca urmare a presiunilor exercitate de primul ministru britanic Gordon Brown și președintele francez Nicolas Sarkozy. Brown și Sarkozy l-au sunat pe José Sócrates, primul ministru portughez, insistând că votul public nu este necesar. (Sarkozy însuși a refuzat poporului francez un referendum asupra tratatului, în ciuda faptului că sondajele arătau că 58% din populația cu drept de vot ar fi dorit unul).

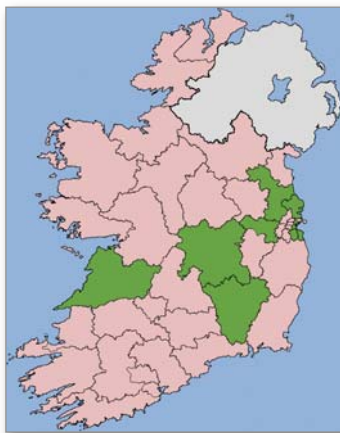
În iunie 2008, poporul irlandez a mers la vot în cadrul referendumului asupra tratatului și au votat un ferm "Nu" oglindind astfel voturile francezilor și olandezilor asupra Constituției Europene în 2005.

Arătând clar și decisiv opoziția față de "Bruxelles UE", Tratatul de la Lisabona a fost respins de 33 din 43 constituente ale Irlandei. Cu un rezultat al votului de peste 53%, orice democrație ar fi ascultat, în acel moment, de vocea poporului și ar fi aruncat tratatul la lada de gunoi a istoriei unde îi era locul.

În schimb – și în ciuda faptului că sondajele arătau că aproape trei sferturi din populația irlandeză cu drept de vot erau împotriva organizării unui al doilea referendum asupra tratatului – "Bruxelles UE" și-a arătat adevărata față pretinzând ca Irlanda să voteze încă o dată pentru a obține rezultatul "corect". În loc să se plece în fața voinței poporului cum s-ar fi întâmplat în orice democrație adevărată, liderii Uniunii Europene au răspuns votului "Nu" acordând Irlandei un ultimatum de patru luni pentru a explica cum poate obține suportul public pentru tratat. Nicolas Sarkozy, în special, a insistat că "Irlandezii vor trebui să voteze din nou".

În consecință, a urmat interferența politică din partea Comisiei Europene; amenințări și minciuni adresate electoratului irlandez – inclusiv propaganda că un vot “Nu” ar condamna Irlanda la izolare economică, interferența corporatistă din partea susținătorilor Ryanair (care a cheltuit jumătate de milion de euro într-o campanie pentru “Da”), Intel (care a cheltuit mai multe sute de mii) și compania farmaceutică Pfizer (care a amenințat deschis asupra unui “zbor al capitalului” din Irlanda în caz că votează “Nu”), și nu în ultimul rând spulberarea zgomotoasă a principiilor directoare ale Irlandei privind imparțialitatea media (astfel asigurând faptul că posturile de radio și televiziune nu vor asigura timp egal de emisie ambelor părți în dezbaterile asupra tratatului), poporul irlandez a votat “Da” într-o reluare a votului în octombrie 2009. Ca urmare, tratatul a devenit lege UE la 1 decembrie 2009.

Referendumul irlandez asupra Tratatului de la Lisabona, iunie 2008.

În Irlanda, la referendumul din iunie 2008, Tratatul de la Lisabona a fost respins de 33 din 43 regiuni constituente ale Irlandei. Regiunile care au respins tratatul sunt colorate cu roz.

Credit pentru imagine: Wikipedia.

Fapte și ficțiuni asupra Tratatului de la Lisabona

Ficțiune:

Tratatul de la Lisabona nu schimbă natura de bază a Europei.

Faptele sunt: Articolul 1 din Amendamentele la Tratatul asupra Uniunii Europene și la Tratatul De Înființare a Comunității Europene, conținând Tratatul de la Lisabona, afirmă că "Uniunea va înlocui și succeda Comunitatea Europeană". În plus, articolul 46 A afirmă că "Uniunea va avea personalitate juridică". Astfel, este absolut clar că Uniunea post-Lisabona este o entitate total nouă constituțională și Legală iar Comunitatea Europeană ale cărei cele 27 de state au fost membre, încetează să existe.

În plus, în cadrul Articolului 24 din Amendamentele la Tratatul asupra Uniunii Europene și Tratatul de Înființare a Comunității Europene, Bruxelles UE poate acum semna tratate cu alte țări sau organizații internaționale în numele statelor lor membre în toate zonele sale de competență.

Și desigur, să nu uităm că Tratatul a creat și posturile de Președinte UE (pe care Herman van Rompuy a fost numit fără nici un vot public); cel de Ministru al Afacerilor Externe UE (pe care Catherine Ashton a fost numită fără nici un vot public); și un corp diplomatic al UE.

În cadrul Tratatului de la Lisabona, Herman van Rompuy a fost numit Președinte UE în timp ce Catherine Ashton a fost numită Ministru de Externe UE.. În ambele cazuri, cetățenilor Europei nu li s-a dat nici o oportunitate de a vota asupra acestor numiri.

În realitate deci, se poate vedea că "natura de bază" a Europei a fost în mod substanțial schimbată.

Ficțiune:

Tratatul de la Lisabona facilitează control democratic mai mare din partea parlamentelor naționale.

Faptele sunt: Prin toate intențiile și scopurile sale, Articolul 7 din Protocolul Tratatului asupra Aplicării Principiilor de Subordonare și Proportionalitate, dă parlamentelor naționale numai puterea de a se plânga asupra lucrurilor cu care nu sunt de acord. De fapt, asigură un simplu mecanism în care se poate ridica o obiecție dacă o plângere este susținută de o treime din toate parlamentele naționale. Totuși, Bruxelles UE nu este obligat să schimbe sau anuleze vreuna din acțiunile sale și poate decide pur și simplu să încalce o astfel de plângere dacă așa dorește.

Mai mult, dacă chiar majoritatea parlamentelor naționale ridică o obiecție contra unei propuneri legislative făcute de Comisia Europeană, Comisia nu are nici o obligație să modifice sau să anuleze oricare dintre acțiunile sale. Într-o astfel de situație, ea poate pur și simplu să încalce plângerea și să o înainteze spre rezolvare Consiliului European și Parlamentului european. Ca atare, se poate vedea în practică faptul că, mai degrabă decât să crească controlul democratic din partea parlamentelor naționale, natura birocratică a cercurilor prin care trebuie sărit face extrem de puțin probabil ca natura dictatorială a Bruxelles UE să poată fi restricționată prin aceste mecanisme.

Ficțiune:

Tratatul de la Lisabona face procesul de luare a deciziilor de către Bruxelles UE, mai democratic.

Faptele sunt: Dintre toate înșelătoriile Bruxelles UE, această afirmație este fără îndoială una dintre cele mai neadevărate. În primul rând, spre deosebire de o democrație reală, Parlamentul European rămâne incapabil să inițieze liber și să promulge legislația în toate zonele pe care le alege și la propria sa discreție. În al doilea rând, și așa cum s-a descris și mai sus, Tratatul de la Lisabona a creat posturile de Președinte UE și Ministru de Externe UE și a mandatat ca ambele să fie ocupate fără vot public. Și în plus, desigur, cei 27 de membri ai Comisiei Europene, organismul executiv al UE, vor continua să fie numiți fără vot public.

Tratatul de la Lisabona este auto-amendator și poate fi amendat fără să fie nevoie de consultarea cetățenilor europeni prin referendum.

Pentru a face lucrurile și mai rele, articolul 48 din Amendamentele la Tratatul asupra Uniunii Europene și la Tratatul de Înființare a Comunității Europene conținute în Tratatul de la Lisabona, clarifică faptul că Tratatul este auto-amendator, astfel că în viitor el poate fi amendat fără a fi necesară organizarea unei conferințe interguvernamentale sau consultarea cetățenilor prin referendum.

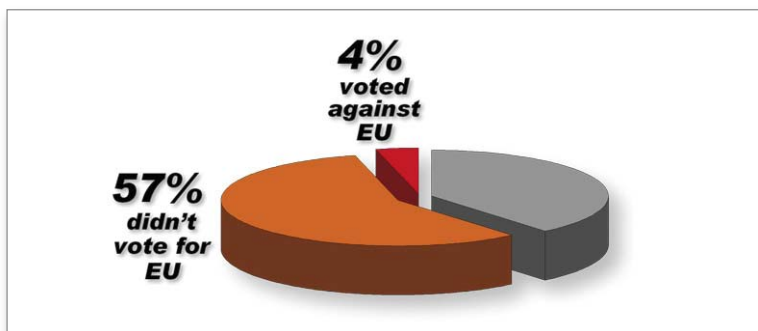
Cu aceste fapte în minte, se poate vedea că, departe de a fi "democratică", mașinăria de luare a deciziilor a Bruxelles UE este esențial aceea a unei dictaturi nealese.

Ficțiune:

Tratatul de la Lisabona răspunde preocupărilor cetățenilor europeni și va crește legitimitatea în funcționarea Bruxelles UE.

Faptele sunt: Având în vedere că cetățenii preocupați din Franța și Olanda au respins în cunoștință de cauză așa numita "Constituție Europeană" în referendumurile naționale din 2005, faptul că 96% din textul Tratatului de la Lisabona este identic cu cel al Constituției și că peste 99% din cetățenii europeni cu drept de vot nu au beneficiat de nici o șansă de a vota asupra sa, face absurde aceste afirmații din partea UE.

ALEGERILE UE 2009

57 % din populația Europei cu drept de vot la alegerile din 2009 s-a abținut în mod deliberat în timp ce un alt procent de 4% a votat împotriva dictaturii UE.

Mai mult, să nu uităm că peste 57 % din populația Europei cu drept de vot la alegerile UE din iunie 2009 a protestat împotriva Bruxelles UE prin abținere deliberată în timp ce un alt procent de 4% din electoratul eligibil a votat împotriva dictaturii UE votând pentru partide care erau împotriva UE și/sau se opuneau Tratatului de la Lisabona. Ca atare, orice noțiune despre faptul că Tratatul de la Lisabona se adresează preocupărilor acestor cetățeni este cel puțin înșelătoare.

Ficțiune: Tratatul de la Lisabona nu creează o armată europeană.

Faptele sunt: Articolul 28A (c) 3, paragraful 1, din Amendamentele la Tratatul asupra Uniunii Europene și la Tratatul de Înființare a Comunității Europene, conținute în Tratatul de la Lisabona, afirmă că “Statele membre vor face capabilitățile civile și militare disponibile pentru Uniune, în vederea implementării politicii comune de securitate și apărare”. Paragraful 2 militarizează și mai mult Bruxelles UE afirmând că “Statele membre vor întreprinde măsuri progresiv pentru îmbunătățirea capacităților lor militare” și clarificând faptul că Agenția de Apărare Europeană va fi incorporată în aceste tratate amendate.

Ce spun acționarii politici ai "Bruxelles UE" despre Tratatul de la Lisabona

Comparându-l cu Constituția Europeană respinsă:

"Opinia publică va fi condusă spre a adopta, fără să știe, propunerile pe care nu îndrăznim să le facem direct... Toate propunerile anterioare vor fi în noul text dar vor fi ascunse și deghizate într-un anumit mod".

Valéry Giscard D'Estaing, fost Președinte al Franței și Președinte al Convenției care a proiectat Constituția Europeană, Le Monde, 14 iunie 2007, și Sunday Telegraph, 1 iulie 2007.

"Substanța constituției s-a păstrat. Acesta este un fapt".

Cancelarul german Angela Merkel, discurs în Parlamentul European, 27 iunie 2007.

"Ceea ce este bine în faptul că nu o numim Constituție este faptul că nimeni nu poate cere un referendum asupra ei".

Giuliano Amato, fost Prim Ministru italian și Vice-președinte al Convenției care a proiectat Constituția Europeană, discurs la London School of Economics, 21 februarie 2007.

“Substanța asupra căreia s-a căzut de acord în 2004 s-a păstrat. Ce a dispărut este termenul de Constituție”.

*Dermot Ahern, Ministru de Externe irlandez, Daily Mail
Ireland, 25 iunie 2007*

“Neînțelegerea virtuală a înlocuit astfel simplitatea ca abordare cheie la reforma UE. În ceea ce privește schimbările propuse acum pentru tratatul constituțional, cele mai multe sunt modificări de prezentare care nu au efect practic. Ele au fost proiectate pur și simplu pentru a permite anumitor șefi de guverne să vândă oamenilor lor ideea ratificării prin acțiune parlamentară, mai degrabă decât prin referendum”.

Dr Garret FitzGerald, fost șef al guvernului irlandez, Irish Times, 30 iunie 2007

Asupra faptului că doreau ca cetățenii să fie capabili să înțeleagă:

“Au decis ca documentul să fie de necitit. Dacă este de necitit, nu este constituțional, acesta era genul de percepție... Imaginați-vă Primul Ministru Britanic – poate merge la Comunitate și să spună “uitați-vă este absolut de necitit, este tratatul tipic de la Bruxelles, nimic nou, nu e nevoie de nici un referendum”. Dacă ai fi capabil să-l înțelegi la prima vedere, ar putea exista un motiv pentru referendum, pentru că ar însemna că este ceva nou.”

Giuliano Amato, fost Prim Ministru Italian, Președinte al Convenției care a proiectat Constituția Europeană, înregistrat la Open Europe, The Centre for European Reform, Londra, 12 iulie 2007.

“Scopul tratatului Constituțional a fost să fie mai ușor de citit; scopul acestui tratat este să fie de necitit... Constituția intenționa să fie clară în timp ce acest tratat a trebuit să fie neclar. Este un succes.”

Karel de Gucht, Ministru de Externe Belgian Foreign Minister, Flandreinfo, 23 iunie 2007

Despre votul ‘Nu’ al irlandezilor asupra tratatului în 2008:

“Toți [liderii politici] știu foarte bine că dacă aceeași problemă ar fi fost pusă electoratului lor printr-un referendum, răspunsul a 95% dintre ei ar fi fost probabil tot Nu.”

Charlie McCreevy, Comisar UE irlandez Times, 27 iunie, 2009

Despre votul ‘Nu’ din partea Franței asupra Constituției Europene (cu care Tratatul împărtășește 95% din conținut) în 2005:

Franța a fost înaintea tuturor țărilor votând Nu. S-ar fi întâmplat în toate statele membre dacă ar fi avut un referendum. Există o sciziune între popor și guverne. Un referendum acum ar pune Europa în pericol. Nu va mai fi nici un Tratat dacă am face un referendum în Franța care va fi din nou urmat de un referendum în Marea Britanie.”

Președintele Franței Nicolas Sarkozy, vorbind la O întâlnire a seniorilor MEPs, The Economist, 14 noiembrie 2007.*

**MEP – Member of the European Parliament – europarlamentar(n.trad.).*

Despre deposedarea popoarelor de putere și suveranitate:

“.. Nu cred că este o idee bună de a înlocui această metodă lentă și eficientă – care ține statele naționale departe de anxietate în timp ce sunt deposedate de putere – cu mari salturi instituționale... Deci, prefer să merg încet, să sfărâm suveranitatea în bucăți puțin câte puțin, evitând transformări bruște de putere de la națională la federală. Acesta este modul în care cred că va trebui să construim politicile comune ale Europei...”

Giuliano Amato, Prim Ministru italian, înainte de a deveni Vice-Președinte al Convenției Constituționale UE, interviu de Barbara Spinelli, La Stampa, 13 iulie 2000

Cartelul Petrolului și Medicamentelor îl aduce la putere în Franța pe Nicolas Sarkozy

Nicolas Sarkozy a fost adus la putere de către Cartelul Petrolului și Medicamentelor în 2007. Fiul unui aristocrat maghiar, ascensiunea sa spre putere și alegere a fost parte din "Planul B" al Cartelului. În cazul în care Casa Albă din SUA ar fi pierdut în favoarea forțelor mai puțin prietenoase intereselor Cartelului decât Președintele George W. Bush – ceea ce a fost eventual cauza pentru care în noiembrie 2008 a fost ales ca președinte Barack Obama - Cartelul trebuia să se asigure că alte guverne influente vor putea substitui imediat această pierdere. În această situație Franța înarmată nuclear era primul candidat.

Ascensiunea la putere a lui Sarkozy a fost construită strategic de Cartel. În 2004, când era încă Ministru de Interne, a forțat căsătoria dintre piticul farmaceutic francez Sanofi și gigantul elvețian/german Aventis/Hoechst. Corporația Hoechst, cea mai valoroasă "mi-reasă" în această căsătorie forțată, a fost desigur una dintre componentele infamului trio (alături de Bayer și BASF) care l-a adus la putere pe Hitler și a finanțat pregătirile pentru cel de-al doilea război mondial, inclusiv construcția lagărului de concentrare de la Auschwitz.

Cu mutarea corporației Hoechst din Germania în Franța, tot know-how-ul s-a mutat de asemenea în această țară – cum să construiești acționari politici, să acaparezi controlul executiv, să construiești regimuri quasi-dictatoriale și în ultimă instanță să cauți dominarea la nivel global. Diversificarea puterii economice și know-how-ului politic de la Germania post-nazistă la Franța a fost unul din acele camuflaje perfecte care sunt semnele distinctive ale Cartelului.

Campania electorală a lui Sarkozy a fost aproape o copie directă a ultimelor alegeri din Germania dinaintea celui de-al doilea război mondial. Campania electorală a candidatului Cartelului a fost finanțată de corporațiile franceze de petrol, medicamente și energie nucleară – însoțite de propaganda media a Cartelului. Foarte asemănător cu anul 1930, Sarkozy și-a condus campania electorală separatistă pe tema urii pentru străini și imigranți, într-un efort de a speria Franța însăși și a o conduce în brațele candidatului Cartelului. Sarkozy a mers chiar atât de departe încât a numit “scursori” tinerii fără drept de vot care locuiau în suburbiile Parisului astfel incendiind în mod deliberat climatul politic și prezentându-se pe sine însuși ca și candidat al “legii și ordinii”. După obținerea puterii în alegerile din mai 2006, el împreună cu cancelarul german Merkel, s-a întronat ca noul lider al construcției Bruxelles UE într-un mod care amintește în mare măsură de împărații timpurilor medievale.

Dar Europa nu a fost de ajuns pentru Sarkozy și sponsorii săi corporatiști. După doi ani în birou, s-a autoproclamat ca lider al imperiului Mediteranean, incluzând mai bine de o duzină de țări învecinate Mării Mediterane sub domnia Cartelului. Imperiul combinat UE/Mediteranean seamănă izbitor cu extinderea Imperiului Roman din timpul lui Iulius Caesar, una din figurile istorice, în afară de aceea a lui Napoleon, pe care Sarkozy aparent încearcă să o imite.

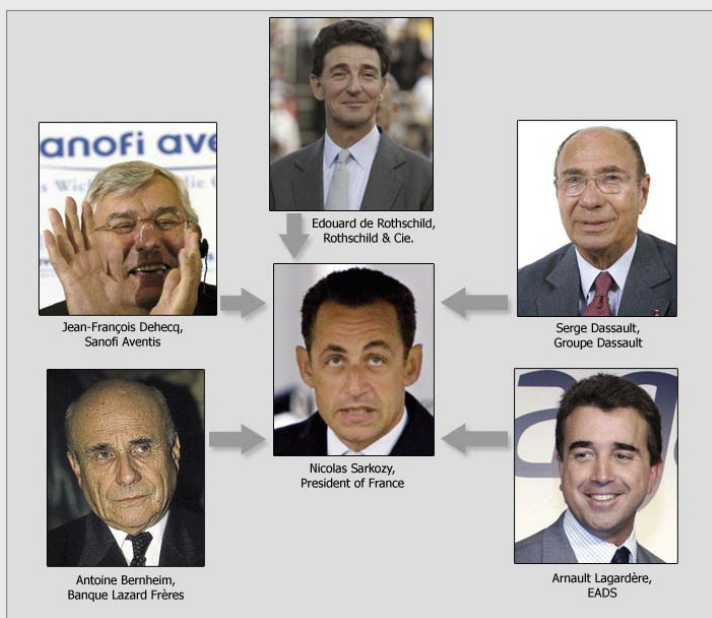
Sarkozy – Conexiuni Corporatiste

Ascensiunea la putere a lui Sarkozy în Franța în 2006 a fost finanțată de “Franța corporatistă”. Donatorii săi principali sunt redați mai jos.

Însă numai cu acest singur suport corporatist nu ar fi fost destul ca să fie ales. Astfel, campania electorală a fost propulsată prin propagarea sistematică a fricii – similar alegerilor lui Bush în 2004. Dar Sarkozy a mers un pas mai departe: a adăugat ura împotriva imigranților ca semn distinctiv al campaniei sale. Sarkozy a devenit cunoscut în întreaga lume prin faptul că a numit “scursori” tinerii emigranți care locuiau în suburbiile Parisului – astfel alimentând ura rasială. Această metodă de război psihologic împotriva propriului său popor avea scopul de a conduce electoratul speriat și intimidat în brațele sale.

Cele două picioare ale campaniei electorale a lui Sarkozy – servind în mod tipător interesele Cartelului și în același timp forțând suportul electoratului prin alimentarea fricilor acestuia – este o copie exactă a unei alte campanii electorale finanțate de cartelul petrolului și medicamentelor din 1933. În acel an, cartelul IG Farben (Bayer, BASF și Hoechst, astăzi parte a companiei franceze Sanofi Aventis) cu sediul în Germania a adus la putere un alt politician lipsit de scrupule, cu consecințe devastatoare pentru planeta noastră. Detaliile acestui sprijin din 1933 al cartelului petrolului și medicamentelor, din spatele ascensiunii partidului nazist, sunt documentate în înregistrările Tribunalului pentru Crime de Război de la Nürnberg, împotriva IG Farben.

Istoria ne spune: "Cei care nu-și pot aminti trecutul, sunt condamnați să-l retrăiască." (George Santayana) Interesele corporatiste care l-au adus la putere pe Nicolas Sarkozy:

Dacă privim la ceea ce are el de oferit acestor țări, natura disperată a speculațiilor de secol 21 ale lui Sarkozy în Europa, Africa de Nord și Orientul Mijlociu devine evidentă. Într-un moment în care întregul mapamond este gata să îmbrățișeze formele de energie bazate pe hidrogen și alte forme regenerabile, nu doar pentru a conduce mașini, ci și pentru a acoperi părțile majore ale alimentării totale cu energie, Sarkozy – ca un agent de vânzări disperat – încearcă să folosească tehnologie nucleară depășită pentru a forța duzini de țări dezvoltate și în curs de dezvoltare, să rămână dependente de Cartelul petrolului, medicamentelor și energiei nucleare.

În ochii Cartelului, Sarkozy este aparent înlocuitorul ideal al lui George W.Bush ca acționarul primar al intereselor sale globale.

Infiltrarea Masonilor și Mafiei, Frauda, Corupția, Propaganda și Eroziunea Libertăților Civile în Bruxelles UE

Valori morale sau conexiuni dubioase?

Corupția în cadrul oficialilor săi a fost o problemă constantă în cadrul Comisiei Europene încă de la concepția ei. Atitudinea comisionarilor ei în privința problemelor morale poate fi sumarizată cel mai bine, probabil, în contextul unui eveniment care a avut loc în noiembrie 2004. Rocco Buttiglione, catolic și prieten devotat al Papei din acea vreme, Ioan Paul al II-lea, a fost numit ca unul dintre noii membri ai Comisiei Europene. La scurt timp după aceea a fost respins din cauza convingerilor sale catolice ferme pe care le-a apărât în mod public.

Buttiglione a fost înlocuit cu Franco Frattini, un aliat intim al Primului Ministru italian Silvio Berlusconi. Așa cum s-a publicat în The Times la Londra pe 10 noiembrie 2004, la plecare Buttiglione a adăugat o avertizare instantanee spunând, în timpul audierilor de confirmare ale lui Frattini, "Sper... să nu-l întrebe nimeni dacă e francmason".

În ciuda avertizării sale deschise, Frattini a devenit vicepreședintele Comisiei Europene, responsabil, în mod ironic, pentru Justiție, Libertate și Securitate. În această poziție, între 2004 și 2008, Frattini personal a supravegheat proiectarea legislației care avea să amputeze drepturile civile în întreaga Europă și să afecteze în mod esențial viața cetățenilor UE.

Franco Frattini, Vicepreședinte al Comisiei Europene pentru Justiție, Libertate și Securitate, 2004-2008.

Acest episod, deși poate părea nevinovat, aruncă o lumină revelatoare asupra valorilor morale ale "Bruxelles UE".

Masonic and Mafia infiltration in the "Brussels EU"

Francmasoneria a fost o problemă foarte sensibilă în Italia din 1981, când o lojă masonică secretă și ilegală de aripă dreaptă cunoscută ca P2 – Propaganda Due – a fost sfărâmată în mijlocul unui scandal public. De aceea, notabil este că Silvio Berlusconi, actual Prim Ministru al Italiei, a fost revelat ca făcând parte dintre cele câteva mii de membri ai acesteia – care includeau figuri de seniori în domeniul bancar, de afaceri, servicii secrete, jurnalism, armată și politică. Berlusconi, care în 2009 a fost legat de o campanie de bombardamente a mafiei de către un martor întărâtat de gangsteri, se presupune că ar fi aderat la P2 în 1978.

Licio Gelli, fost mare maestru al P2 (Propaganda Due), o lojă masonică ilegală de aripă dreaptă cu legături în nazism. Membrii P2 includeau pe actualul Prim Ministru al Italiei, Silvio Berlusconi. (Credit de imagine:Wikipedia)

Din punct de vedere istoric, P2 este bine cunoscut ca având legături cu nazismul și grupuri extremiste de dreapta. Licio Gelli, fostul maestru a fost închis în 1998 pentru corupție și fraudă în legătură cu scandalul de la Banco Ambrosiano și a fost descris deschis în New York Times ca "fascist cunoscut". Scriitorul investigator David A. Yallop, în cartea sa "În Numele Domnului: o investigație asupra asasinării Papei Ioan Paul I" susține chiar că Gelli ar fi fost implicat într-o conspirație care a dus la moartea Papei Ioan Paul I care a domnit doar 33 de zile, în 1978. Încă și mai tulburător este că anumite surse care includ New Zealand Herald și ziarul The Observer din Marea Britanie, afirmă că ar exista legături între P2 și terorismul de stat. Între timp altele, cum ar fi BBC, afirmă că a avut legături atât cu Mafia cât și cu grupurile teroriste de aripă dreaptă.

Vorbind la BBC în 2000, Paul van Buitenen, avertizorul de integritate a cărui expunere la fraudă și management defectuos în Comisia Europeană sub Jacques Santer a determinat demisia sa (vezi mai jos) a vorbit deschis despre temerile sale privind infiltrarea Mafiei și Masoneriei în "Bruxelles UE".

Fraudă în Comisia Europeană și pedepsirea avertizorilor de integritate.

În 1999, întreaga Comisie Europeană condusă de Jacques Santer a fost obligată să demisioneze în masă după publicarea raportului unui avertizor de integritate. Una din principalele ținte ale raportului a fost comisarul francez Edith Cresson, care a fost acuzată de a fi comis fraude serioase și repetate, falsificări de contracte, falsificarea scrisului anumitor persoane și delapidarea fondurilor UE pentru câștigul ei personal. În timpul mandatului său de comisar, Cresson a mers atât de departe încât a angajat un cunoscut apropiat, Rene Berthelot, un chirurg stomatolog, pe post de consultant UE pentru HIV/SIDA, în ciuda faptului că nu avea nici un fel de experiență în acest domeniu. Berthelot a fost mai târziu judecat ca necalificat; a scris 24 pagini de note de valoare mică sau inexistentă în peste doi ani în care a lucrat pentru Cresson. În 2006, Curtea Europeană de Justiție a declarat că Cresson a acționat prin încălcarea obligațiilor sale de comisionar european.

Afirmațiile care au destrămat Comisia în cele din urmă au aparținut europarlamentarului olandez Paul van Buitenen, care în acel moment lucra pe post de auditor în unitatea de control financiar al Comisiei. Ca pedeapsă pentru avertizarea sa de integritate, oficialii UE l-au pedepsit pentru încălcarea regulilor procedurale, i-au redus salariul cu 50% timp de patru luni și l-au transferat într-un post mult inferior, în care monitoriza cheltuielile pentru obiecte cum ar fi becurile.

Dar în comparație cu alți avertizori de integritate UE, van Buitenen a scăpat ușor. În 2004, Marta Andreasen, fosta contabilă șefă a Comisiei Europene a fost concediată pentru a fi afirmat că în UE contabilitatea era încurcată cu "bani murdari și fraudă" în ciuda

faptului că afirmația ei a fost clar susținută de rapoartele, publicate ale auditorilor UE – care, până în 2004, au refuzat să semneze conținutul blocului timp de 10 ani, citând presupuse încercări de fraudă – serviciul civil al tribunalului UE i-a respins cererea de anulare și reanalizare a conducerii ei într-o judecată de 55 pagini, care cuprindea fiecare plângere făcută de Comisie împotriva ei.

Fraudă în Parlamentul European

Raportul Galvin, numit astfel după Robert Galvin, oficialul UE pentru audit intern al cărui nume este pe copertă, a fost scris la sfârșitul anului 2006 ca audit al cheltuielilor și alocațiilor pretinse de un eșantion de peste 160 europarlamentari. Descoperirile sale au inclus anomalii serioase și repetate în plățile pentru asistență de birou și servicii; plăți în numerar dubios de mari făcute către personal și furnizori de servicii, peste și în afara salariilor; înregistrări necorespunzătoare de plată a taxelor; facturare superficială sau inexistentă; și solicitări de cheltuieli obscure sau neînregistrate.

Existența acestui raport șocant a fost ținută secretă până în februarie 2008 când veștile despre existența sa au fost făcute publice de către un europarlamentar britanic, Chris Davies. Chiar și atunci, conținutul său a rămas secret și numai un grup ales de europarlamentari a avut permisiunea de a citi raportul, individual, într-o cameră încuiată și păzită. După ce știrile despre raport au ieșit la iveală și ei au fost acuzați de perpetuarea unei fraude "masive", europarlamentarii au votat să nu îl publice și să țină secretă murdăria cheltuielilor lor.

Corupție în "agenția anti-infracțiune" a UE

Chiar Eurojust, așa numita "agenție anti-infracțională" a UE, a fost implicată în scandaluri de corupție. În decembrie 2009, de exemplu, șeful Eurojust, Jose da Mota, a demisionat după ce fusese suspendat timp de 30 de zile pentru a fi exercitat presiuni asupra procurorilor portughezi, cu scopul de a opri probele de corupție care îl

implicau pe Primul Ministru portughez Jose Socrates. Conform Agenției de Știri UPI, Sócrates este acuzat de a fi acceptat mită în perioada în care lucra ca ministru al mediului în Portugalia, în schimbul aprobării unui proiect de construcție pe terenuri protejate.

Războiul de propagandă al Bruxelles UE

Departa de a opera într-o manieră transparentă față de cetățenii săi, Bruxelles UE conduce o vastă mașinărie de propagandă finanțată din banii contribuabililor.

Conform Maria Rankka, care conduce think-tank-ul* suedez Timbro, de exemplu, Comisia Europeană nealeasă prin vot asigură finanțare cu mult în exces față de bugetul său de comunicații oficial de €213 milioane, posturilor de radio și site-urilor web sponsorizate de UE. Exemplele pe care ea le citează include rețeaua europeană de radio 'Euranet' și canalul YouTube al UE "EU Tube".

* think tank sau institut pentru politici publice(n.trad.)

În mod similar, Rankka declară de asemenea că postul de radio Euronews primește €10.8 milioane pe an din finanțarea Bruxelles UE, iar Centrul European de Jurnalism de la Maastricht, care instruieste viitorii reporteri, a primit doar o alocație de €1 milion în 2008. Este clar deci că, atunci când organizații ca acestea primesc mari sume de bani din partea unei entități politice, trebuie puse întrebări serioase cu privire la obiectivitatea lor.

Dar aceasta nu este tot, deoarece, conform lui Rankka, Bruxelles UE asigură de asemenea fonduri pentru organizații cum ar fi Centrul de Studii Politice Europene, Mișcarea Europeană, Europa pentru Cetățeni și Prietenii Europei. Ținând cont de cât de pro-UE sunt aceste organizații, pare rezonabil să presupunem că aceste finanțări pot fi alocate pur și simplu ca mijloc de a dovedi afirmațiile Bruxelles UE că societatea civilă îi sprijină politica.

Până acum, eforturile de propagandă ale Bruxelles UE au fost direcționate în principal către cetățenii cu drept de vot. În viitor însă, pare probabil ca atenția să se îndrepte inclusiv spre copii. Pretinzând că se răspândesc "minciuni" și "neîncredere" despre Bruxelles UE, de exemplu, unii membri ai Parlamentului European pretind acum ca elevii de școală din cele 27 state membre să ia lecții despre Uniunea Europeană. Fără nici un dubiu însă, programa proiectată – care ar trebui să atingă subiecte ca "Părinții Fondatori" și "Cum ne afectează UE viața de zi cu zi" – nu îi va învăța pe elevi faptele reale, cum ar fi cele cuprinse în această carte.

Înșelătoriile Bruxelles UE cu privire la drepturile omului și libertățile fundamentale

Bruxelles UE a depus mult efort în menținerea iluziei că protejează drepturile omului și libertățile fundamentale ale cetățenilor ei. Printre toate înșelătoriile pe această temă, "Premiul Sakharov pentru Libertatea Gândirii" este unul dintre exemplele clasice.

Înființat în 1988 pentru a "onora indivizii și organizațiile pentru eforturile lor în numele drepturilor omului și libertăților fundamentale", Premiul Sakharov este decernat de către Parlamentul European în fiecare an la o întâlnire formală la Strasbourg.

Deși nu dorim să diminuăm în nici un fel bravura și eforturile unor indivizi de excepție care au primit acest premiu de-a lungul anilor, faptul este că este profund nesincer din partea Bruxelles UE să conceapă un astfel de premiu simultan cu construirea unui organism de supraveghere care monitorizează viețile private ale cetățenilor și erodează libertățile civile; disprețuind un principiu de bază al democrației prin împiedicarea cetățenilor săi să-și aleagă reprezentanții de la nivelele executive ale guvernului; și luând măsuri pentru a împiedica folosirea de către cetățenii săi a terapiilor naturale salvatoare de vieți, cu bază științifică precum și accesul la informații despre acestea.

Crearea unui stat european supraveghetor

Bruxelles UE cheltuiește milioane de lire pentru dezvoltarea de tehnologii computerizate "orwelliene" desemnate să examineze imaginile CCTV și să caute pe internet "comportamente anormale". În cadrul unui program de cercetare de cinci ani cunoscut sub numele de Project Indect, acesta intenționează să dezvolte programe computerizate pentru monitorizarea și procesarea informațiilor din site-uri web, forumuri de discuție, servere de fișiere, rețele peer-to-peer și chiar computere individuale. Această dezvoltare vine în plus față de faptul că detaliile din e-mailuri, vizite de site-uri web și convorbiri telefonice sunt deja stocate de furnizorii europeni de internet, sub incidența legilor UE.

În mod similar, UE face eforturi de construire a unui sistem de supraveghere pan-european și de înființare a unui registru de cărți de identitate UE. Dacă aceste planuri devin realitate, supravegherea autoritară din satelit, sistemele automate operate de roboți care citesc sistemele biometrice și profilele de risc la intrările-ieșirile de la frontieră, vor deveni în curând normalitate pentru peste 500 de milioane de cetățeni ai Europei.

Worse still, decisions on the expansion of so-called "homeland security" in the EU are seemingly being made by the very companies that will ultimately profit from them. According to the UK-based civil liberties monitoring group Statewatch, the design of the €1.4 billion European Security Research Programme (ERSP) has been "outsourced to the very corporations that have the most to gain from its

“Bruxelles UE” cheltuiește milioane de euro dezvoltând tehnologii computerizate “orwelliene” desemnate să examineze imaginile CCTV și să caute pe internet “comportamente anormale”.

implementation,” such as the defence companies Thales, Finmeccanica, EADS, Saab and Sagem Défensé Sécurité.

Încă și mai rău este faptul că deciziile asupra expansiunii acestei așa numite “securități a patriei” UE, par a fi luate de companiile care vor profita în final de ele. Conform grupului de monitorizare a libertăților civile Statewatch cu sediul în Marea Britanie, proiectarea Programului de Cercetare pentru Securitate Europeană de €1.4 miliarde a fost “externalizat către acele corporații

care au cel mai mult de câștigat din implementarea sa” cum ar fi companiile de apărare Thales, Finmeccanica, EADS, Saab și Sagem Défensé Sécurité.

